

ISTINSKI KONCEPT ISLAMSKOG DŽIHADA

GOVOR HADHRAT MIRZE MASROOR AHMADA,
KHALIFATUL-MASIHA V, POVODOM 100-GODIŠNJICE
AHMADIJA MUSLIM JAMA'ATA
MANNHEIM, 2008

ISTINSKI KONCEPT ISLAMSKOG DŽIHADA

Hazreti Mirza Masroor Ahmad
ajadahulah-talah bi nasre hil-aziz
V halifa Obećanog Mesije a.s.

Title / Naslov

“Istinski koncept islamskog džihada”

Bosnian translation

“THE TRUE CONCEPT OF ISLAMIC JIHAD”

Translator / Prevod

Fahrija Avdić

Checked with original / Usporedba sa originalom

Wasim Ahmad, Missionary Bosnia

© ISLAM INTERNATIONAL PUBLICATION LIMITED

Published by / Izdavač

Verlag der Islam, Frankfurt am Main

© **Verlag Der Islam**

1st Edition

April 2010

Printed by / Štampa

PIKOK Sarajevo

MESDŽID BAITUL-ISLAM

Ahmadija muslimanski centar

Tuzlanska 1b, 71000 Sarajevo, Bosna i Hercegovina

Tel./fax: 00387 (33) 612 612

www.alislam.org - www.ahmadija.ba

e-mail: info@ahmadija.ba

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ۞

نَحْمَدُهُ وَنُصَلِّي عَلَى رَسُولِهِ الْكَرِيمِ ۞

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ-

وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى رَسُولِهِ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَأَصْحَابِهِ أَجْمَعِينَ ۞

“Sva hvala pripada Allahu, Gospodaru svih svjetova; mir i blagoslov neka su na Njegovog vjerovjesnika Muhammeda s.a.v.s., i na cijelo njegovo potomstvo i ashabe.”

Svi naši dragi gosti,

Esselamu aleikum ve rahmetullahi ve berekatuhu!

Mir i blagoslovi Allahovi neka su na vama!

Rekao mi je naš Amir Sahib (predsjednik Njemačke zajednice) da ste ovdje sjedili zadnjih sat i po, i mora da ste već umorni. No, tema koju je tražio od mene da danas obradim takva je da je nisam mogao skratiti uprkos cijelom mom naporu, tako da će to uzeti 30 do 35 minuta. Ovdje je sličan program bio i ranije organiziran, ali ja, nažalost, nisam imao prilike da mu prisustvujem. Tema o kojoj je Amir Sahib tražio od mene da govorim danas, ili kažem nekoliko riječi, jeste *džihad*. Ovo je tema koja privlači pažnju svijeta. Nemuslimanski svijet vjeruje da je islam religija ekstremizma i terora. Zaista, neki ljudi naglašavaju da kroz terorizam islam narušava mir u svijetu. Krajnje je žalosno da postoje određeni ljudi i skupine koji ne razumiju učenja islama, ali potpiruju vatru ovog pogrešnog koncepta. Neki neobrazovani muslimani su koncept života poslije smrti, i Džennet i Džehennem, doveli u vezu sa ovim muslimanskim ekstremistima, teroristima i samoubicama - bacačima bombi (koji vjeruju da za samoubilačke

bačaće bombi nekako postoji skraćeni put u Džennet). Odatle, posljedica svega toga jeste što je ova kobna želja ulaska u Džennet stvorila neobičan koncept *džihada* i umiranja u ime Allaha, što navodi teroriste da uzimaju oružje i izazivaju nered u svijetu. Ovakve grupe danas zapravo su proizvod takvog učenja i koncepta. U svakom slučaju, priznajem da su ovi postupci nekih neukih i pretjerano zanesenih muslimana bez sumnje dali potpuno pogrešnu sliku učenja islama. Također, moram istaći da je literatura koja je bila napisana protiv islama, bez prikladnog razumijevanja islamskih učenja, dala isti pogrešan koncept o islamskom *džihadu*. Međutim, ja ću nastojati da predstavim istinska učenja islama kako ih je dao osnivač Ahmadija muslimanske zajednice hazreti Mirza Ghulam Ahmad – za kojeg mi vjerujemo da je Obećani Mesija a.s. – prema njegovom razumijevanju Časnog Kur’ana, hadisa Časnog Poslanika s.a.v.s. i historije islama. Prije svega, ja ću objasniti istinski koncept *džihada*, riječima Mesije ovog doba. Već je stotinu godina otkad je osnivač Ahmadija zajednice umro. Zbog toga, niko ne može reći da je Ahmadija muslimanska zajednica napokon sačinila poseban odgovor na pogrešan dojam koji je stvoren u svijetu danas, i da to sada predstavlja nešto novo. Naprotiv, ovo su upravo ista učenja koja su izložena u Časnom Kur’anu.

Obećani Mesija a.s. iznosi:

“Prevladavajuća praksa napadanja ljudi drugih vjera koja se nalazi među muslimanima i koju oni zovu ‘džihad’ nije dozvoljen rat; jer je on jasno protiv Božije naredbe i naredbe poslanika Muhammeda s.a.v.s. i čini težak grijeh.”

Sada pogledajte šta znače riječi ‘dozvoljen **džihad**’, upotrijebljene od osnivača Ahmadija zajednice?

Da bismo ovo razumjeli, moramo se ukratko dotaći uvjeta koji su postojali u tom dijelu Arabije gdje je osnivač islama Časni poslanik Muhammed s.a.v.s. proklamovao svoju božansku misiju i pozvao ljude islamu. Zapamtite, ovi ljudi bili su nepismeni i necivilizovani. Neprijateljstva su se rađala iz besmislenih i beznačajnih stvari zbog kojih su godinama ubijali jedni druge. Kad je Časni Poslanik s.a.v.s. iznio svoju tvrdnju i pozvao Arape Jednom

i Jedinom Bogu, inteligentni među njima, od kojih su neki bili njegova rodbina, siromašni ljudi i robovi, prihvatili su islam. Kad je ovaj pokret porastao, nevjernici Mekke pojačali su progone; okrutnost je dostigla takvu mjeru da su vjernici bili natjerani da leže na vrelom pijesku Arabije dok je užareno kamenje bilo stavljeno na njihova prsa. Oni su bili bičevani; noge i ruke su im bile vezane za kamile, i onda su kamile tjerane u suprotnim pravcima, trgajući njihova tijela napola. Časni Poslanik s.a.v.s. i njegova skupina vjernika bili su istjerani u polje, i na njih je stavljena zabrana; nije bilo dopušteno da im se dostavlja ni hrana ni voda. Njegovi drugovi su govorili da će umrijeti u svakom slučaju. Zašto? Zato da ne budu zapamćeni ratujući? Nakon svega, ovi muslimani su također došli među one koji su bili spremni da ubiju i izazovu krvoproliće zbog nevažnih stvari. Ali kad su tražili: *"Odobri nam da se borimo!"*, Časni Poslanik je odgovarao da mu nije naređeno da ratuju, nego da budu strpljivi. Ovo strpljenje nije bilo odraz neke slabosti. Zaista, historija je kasnije dokazala da je nekoliko stotina vjernika uspjelo poraziti hiljade ljudi. Ukazano je na strpljenje samo zato što Časnom Poslaniku s.a.v.s. Svemogućí Allah nije naredio da ratuje. Na kraju, Časni Poslanik s.a.v.s. dozvolio je nekima koji su bili tlačeni da se isele, i onda, poslije nekog vremena, on je iselio u Medinu. Do tog vremena neki stanovnici toga grada postali su muslimani. Po njegovom dolasku ogroman broj ljudi je prihvatio islam. Časni Poslanik s.a.v.s. ušao je u savez sa drugim plemenima i vjerama, a među njima su bili i neki Jevreji. On je osnovao državu u kojoj je svim podanicima bila poklonjena sloboda. Ako bi bilo ko bio kažnjen za neki kriminal, ta kazna je određivana u skladu sa njegovom vlastitom religijom ili u skladu sa njegovim vlastitim pravoslovljem. Unatoč tome, svi oni su kao podanici države imali jednaka prava. Jednom prilikom, zbog svog kršenja ugovora, jedno jevrejsko pleme je bilo izbačeno iz Medine. U to vrijeme bilo je nekih lokalnih muslimana Medine koji su se zakleli prije rođenja svog narednog djeteta da će ga dati Jevrejima na odgajanje, i tako su ta djeca pripadala Jevrejima i bila su među onima koji su bili izbačeni. Lokalni muslimani su onda nastojali zadržati takvu djecu, ali Časni Poslanik s.a.v.s. to nije dozvolio i

rekao je: *'Nema prisile u vjeri. Zato ih vi ne možete zaustaviti.'* Ovo je primjer kako je on daleko otišao u očuvanju prava ljudi. Uprkos svemu ovome, podignute su pritužbe protiv Časnog Poslanika s.a.v.s. da je on, Bože sačuvaj, širio teror. Postavlja se pitanje zašto je takva optužba podignuta protiv Poslanika i muslimana kad je poznato da su muslimani bili bespomoćni i da su tako okrutno tlačeni. Ja sam ukratko spomenuo uvjete koji su prevladavali u to vrijeme. Čak i u takvim uvjetima kad su muslimani iselili u Medinu i počeli živjeti relativno mirno tamo su ih Mekanlije također gonili, proganjali i napadali. Prva bitka je poznata kao *Bitka na Bedru*. U to vrijeme muslimani su bili u vrlo lošem stanju, nisu imali sredstava niti opreme za borbu, dok je protiv njih (suprotstavljena) bila potpuno opremljena vojska.

Ove okolnosti nisu skrivene ni od koga i zabilježene su u historiji. Šta su ovi nestručni i neiskusni ljudi mogli uraditi? Neki od njih su bili tek tinejdžeri. Međutim, kad su neprijatelji željeli uništiti muslimane, Svemogućí Allah im je dao nalog da uzvrate borbom. Tako je bio objavljen slijedeći ajet Časnog Kur'ana, i prema historičarima, to je prva naredba koja se bavi borbom, ali ja vas pozivam da pogledate njegovu ljepotu i svrhu za koju je odobrenje za borbu bilo dato. Allah dž.š. kaže:

“Dozvoljena je (borba) onima protiv kojih se ratuje, zato što su im učinjena nasilja – zaista je Allah kadar da ih pomogne – one koji su bili nepravедno istjerani iz svojih domova samo zato što su govorili: “Naš Gospodar je Allah” – a da Allah nije odbranio neke ljude od drugih ljudi, doista bi bili porušeni manastiri, i crkve, i sinagoge, i džamije, u kojima se često Allahovo ime spominje. A Allah će sigurno pomoći onoga ko Njemu pomaže. Allah je zaista silan, moćan.” (22:40-41)

Allah kaže – da nije bilo dato odobrenje za odbranu, onda bi mir u društvu bio uništen. Čak i danas razumni ljudi, bez obzira na religiju, reći će da je ovaj osnovni princip zaista valjan. Ova odluka je posve dovoljna da opravda sljedeće:

1. ako je neko napadnut, on ima pravo da se brani;

2. ako su uz pomoć tiranije ljudi prisiljeni da se isele ili su nepravedno istjerani iz svojih domova, i čak i onda su progonjeni i nije im dozvoljeno da žive u miru u državi kojom ovi upravljaju, onda je posve razumno da im je dozvoljeno da uzvrate zbog štete koja im je nanesena;
3. ugnjetači se ne ograničavaju na svoje prvotne ciljeve; zaista, njihova pohlepa se nastavlja i nastaviti će se povećavati. Ne vodeći brigu o tome ko pripada kojoj religiji, oni će nastojati da podjarme druge; oni će nastojati da osvoje druge gradove, naselja i zemlje. Prema tome, je važno da ovo zlo ugušimo u zametku, s ciljem da zaustavimo okrutnost koja je time nametnuta. Stoga je odobrenje za rat bilo za odbranu i osiguranje mira. Skrećući pažnju na ljude sa kojima vam je dozvoljeno da se borite, Allah, Svemogući, kaže u Časnom Kur'anu:

“I borite se na Allahovom putu protiv onih koji se bore protiv vas, ali ne prekoračujte granice. Allah zaista ne voli one koji pretjeruju.”
(2:191)

Tako je ovdje jasno izraženo da je naredba džihada bila samo protiv ljudi koji se bore zbog vjere i žele da ih sabljom preobrate, kao što se dogodilo u to vrijeme u Meki, gdje su nevjernici Meke napali i nastojali uništiti islam. Sada je, također, nepravedna optužba da je islamski koncept Dženneta učinio da muslimani budu neprijateljski i agresivni i da ih je podstakao na to da vode džihad. U ajetu koji sam upravo naveo Allah dž.š. jasno je rekao da On ne voli one koji pretjeruju. Koji su standardi postupanja kad je u pitanju prijestup? – postavlja se pitanje. Ovo je, također, jedinstveno učenje. Ukoliko neko ne vjeruje u Svemogućeg Allaha i ukoliko nema straha prema Njemu u svom srcu, on ne može dostići ovako visoke standarde.

Allah Svemogući kaže u Časnom Kur'anu:

“O vjernici! Budite čvrsti radi Allaha, svjedočite u ime pravde i nemojte da vas neprijateljstvo nekog naroda navede da ne postupate pravedno. Budite pravedni, to je najbliže bogobojaznosti. I bojte se Allaha. Zaista je Allah uvijek obaviješten o onom što vi radite.”
(5:9)

Ovaj ajet nam govori da ako ste istinski vjernici, onda postupajte po naredbama Svemogućeg Boga, budite pravedni i ustrajni u tome. Šta su zahtjevi pravde? Prvo, učinite da vaša djela budu u skladu sa učenjima islama, i postanite uzor drugima. Može li terorist biti uzor ili primjer drugima? U ovome vremenu ne samo nemuslimani nego i većina muslimana ne vole teroriste ili samoubilačke napadače. Prema tome, samo će dobra djela privući druge, a ne zla. Također, u ovom ajetu među mnogim dobrim djelima koja se traže od muslimana da ih čine, jedno dobro djelo, na koje je skrenuta naša pažnja, tiče se neprijatelja. Ja sam ukratko spomenuo uvjete koji su prevladavali prije seljenja i onda uvjete koji su nastali poslije toga. Sada, u tom kontekstu, razmislite o ovoj naredbi, koja kaže da vas neprijateljstvo ljudi ne smije udaljiti od pravde. Možete vidjeti da islamska učenja imaju za cilj utemeljenje pravde. Ako postoje ratovi, oni se moraju voditi u skladu sa zakonom. Naprimjer, naređeno je – ako uzmete zatvorenike, onda ih tretirajte uljudno. Onda, ako neprijatelj položi oružje, pravda zahtijeva (osim toga, neophodno je za utemeljenje mira) da neprijateljstva odmah prestanu. Nasuprot tome, u ovom civiliziranom vremenu možemo vidjeti sljedeće – ako se dvije strane sastaju radi završetka međusobnog rata, onda u posljednjem momentu jedna strana uliva toliko straha u srca druge neprestanim bombardovanjem, tako da je jača strana onda u stanju prisiliti onu slabiju da prihvati sve uvjete koje oni nametnu. Svemogući Allah upućuje muslimane proglašavajući:

*“A ako budu skloni miru, budi i ti sklon, i uzdaj se u Allaha.
Zaista, On sve čuje (i) ima trajno znanje.” (8:62)*

Prema tome, učenje govori – ako je neprijatelj sklon miru, onda vi također trebate biti tome skloni. Poruka je da se oslonimo na Allaha, jer moguće je da neprijatelj pruža svoju ruku samo da bi ponovno postao snažan, i da to ne čini s dobrim namjerama. Uprkos ovome, vama je naređeno da svoju ruku pružite miru i oslonite se na Allaha, i da se odmah povučete iz rata. Vama nije dozvoljeno da dajete prednost vojnoj strategiji. Zato se Časni Poslanik s.a.v.s. u vrijeme ugovora na *Hudebiji* (ugovora koji je bio potpisan između muslimana i Mekanlija kad su muslimani

krenuli na hadž), uprkos insistiranju njegovih drugova i uprkos tome što je bio moćniji, složio sa uvjetima nevjernika Mekke. Invazija Mekke bila je zbog toga što su nevjernici prekršili ugovor. No, uprkos činjenici da su muslimani sada bili pobjednici, ko god nije podigao oružje protiv njih bilo mu je dozvoljeno da živi u miru kao nevjernik. Čak je i najljućim neprijateljima bilo oprošteno. Ove činjenice nisu skrivene; njima je svjedok historija, a i mnogi orijentalisti su ovo spomenuli. Nažalost! Uprkos svemu ovome, neka zapadna sredstva informisanja i političari nisu odustali od toga da islam, Kur'an i Časnog Poslanika s.a.v.s. čine svojim metama. Karikature koje predstavljaju Časnog Poslanika s.a.v.s. u određenim novinama i izjave od strane člana Parlamenta Holandije, koji je napravio film, ciljaju na Kur'an i Časnog Poslanika s.a.v.s. Muslimani smatraju istinskim bilo kojeg poslanika (neka je mir nad svima njima), spomenutim u bilo kojoj religijskoj knjizi. Zbog toga, ni od jednog muslimana i, zapravo, ni od jednog ahmadi muslimana koji vjeruje u Obećanog Mesiju ovog doba ne može se ni očekivati da pribjegne uvredi ili kleveti. Mi smo u Časnom Kur'anu poučeni da su svi Božiji poslanici, kao Božiji poslanici, jednaki. Nadalje, Allah kaže: *"Ja sam poslao poslanike svim narodima."* Stoga, mi bez kolebanja prihvatamo svakog poslanika koji je bio poslan bilo kojem narodu koji tvrdi da je njima došao poslanik. Uzgred, po našem mišljenju, ovo je jedini način da sada održimo mir u svijetu. Trebaju biti poštovani ljudi svake religije i njihova osjećanja. Ja sam vam već rekao u kojim situacijama i pod kakvim uvjetima je rat bio odobren. No, postavlja se pitanje jesu li takvi ratovi odobreni u ovo vrijeme. I ako nisu, kakav je značaj *džihada*? I šta je, prema ahmadi muslimanima interpretacija *džihada*? No, prije ovoga ja želim kazati da su ratovi zadnjih nekoliko stoljeća bili uglavnom politički ili geografski po prirodi, i rijetko su bili vođeni zbog religije. Štaviše, u toku posljednjeg stoljeća vođena su dva svjetska rata, u kojima muslimani nisu igrali nikakvu veliku ulogu i ovi ratovi bili su isključivo iz političkih interesa. Prije optužbi da je islami religija terorizma, pravda zahtijeva da oni koji iznose ovakve optužbe trebaju također razmisliti o uzrocima ratova o kojima je riječ u

današnje vrijeme. U svakom slučaju, ja želim ukratko predstaviti definiciju *džihada* kako je dao osnivač Ahmadija zajednice i kazati kako se možemo zauzeti u njemu u današnje vrijeme. U razvijenom svijetu danas svako ima pravo prakticirati, propovijedati i očitovati svoju vjeru. Drugim riječima, ne postoje uvjeti za rat koje sam spomenuo. Zašto je onda ovolika vika o *džihadu*? Ja zato želim objasniti vrstu *džihada* u današnje vrijeme u koju naša Zajednica vjeruje. Prije više od stotinu godina u odgovoru na prigovor koji se odnosio na *džihad* Osnivač Ahmadija muslimanske zajednice je izjavio odgovarajući na kritiku:

”Ovaj kritičar je spomenuo džihad koji se nalazi u islamu i misli da Kur’an podstiče na bezuvjetan sveti rat. Ne može biti veće izmišljotine. Kur’an samo odobrava borbu protiv onih koji sprečavaju Božije ljude da vjeruju i ulaze u Njegovu religiju i da se pokoravaju Božijim naredbama i obožavaju Njega. I Bog odobrava borbu protiv onih koji se bez razloga bore protiv muslimana i koji istjeruju vjernike iz njihovih domova i njihove zemlje; i koji prisiljavaju Božija stvorenja da uđu u njihovu religiju; i koji žele da unište religiju islam i sprečavaju ljude da postanu muslimani.”

Zatim, govoreći o britanskoj upravi na Potkontinentu (Indiji i Pakistanu) Obećani Mesija a.s. kaže:

“Činjenica je da se vlada ne petlja u religiju islama i religijske običaje, niti upotrebljava sablju da promoviše svoju religiju. Prema učenjima Časnog Kur’ana, nedopustivo je boriti se protiv takve vlade, zato što se ona ne upušta ni u kakve vjerske ratove.”

Osnivač Ahmadija muslimanske zajednice također proglašava:

“Neki divlji i primitivni muslimani nazivaju džihadom okrutno prosipanje krvi, i oni ne znaju da je suprotstavljanje pravednom upravljaču pobuna, a ne džihad. Nadalje, osoba koja krši obećanje i koja počini zlo umjesto činjenja dobrog djela i koja kažnjava nevinog, tiranin je, a ne pobjedonosni general.”

Prema tome, ovo je istinsko islamsko učenje koje je objasnio Mesija današnjeg doba, koji je trebao utemeljiti mir na snažnom uporištu, i koji je trebao svijet obogatiti atmosferom ljubavi i

naklonosti. Danas su prisutni samoubilački napadi koje čine takozvani *džihadisti* samo da zadaju povredu neprijateljskim vojnicima, ali se zapravo i muslimani ubijaju u ovim napadima. Ovo je pogrešno. Odgovornost je na vladama da osiguraju mir. Bilo koji oružani postupak osobe koja nije dio armije, nije *džihad* nego pobuna. Pitanje koje sam ja postavio bilo je o značaju *džihada*. Odgovor je da je u današnje vrijeme *džihad* koji je prihvaćen od Ahmadija muslimanske zajednice reforma svoje ličnosti. Ovo nije skorašnja ideja, nego ju je prije 1400 godina spomenuo osnivač islama po povratku iz bitke i rekao je da se mi krećemo od malog *džihada* ka većem *džihadu*, a veći *džihad* je *džihad* reforme svoje ličnosti; i to je trajno i za sva vremena; stanje rata ne traje zauvijek. Istinski *džihad* je reforma zala koja su rođena u vremenima relativnog mira i udobnosti. Služenje čovječanstvu je stvarni *džihad*, i 120 godina naše historije, mislim historije ahmadija pokreta, svjedoči o tome. Mi smo predani ovom *džihadu*. Dok nastojimo ljude dovesti bliže njihovom Stvaraocu, raste broj naših škola i bolnica, naših planova za bunare i pumpi za vodu u zemljama Afrike i Azije i u drugim siromašnim zemljama širom svijeta. Mi, također, pomažemo ljude napaćene prirodnim nedaćama. "Humaniti first Njemačke" je, također, obavio ogroman posao u ovom pogledu, pomažući siromašne i siročad, kopanjem bunara i dovođenjem struje. Upućujući nas u ovom pravcu, Osnivač Ahmadija muslimanske zajednice kaže:

"U ovo doba ja naročito nalažem mom Džematu (Zajednici), koja me prihvata kao Obećanog Mesiju, da se uvijek trebaju uzdržati od ovih ružnih navika. Allah je mene poslao kao Obećanog Mesiju i odjenuo me ogrtačem Mesije, sina Merjeminog. Ja vas, zato, upozoravam: uzdržite se od zla i budite istinski samilosni prema ljudima. Očistite svoja srca od zlobe i pakosti, i kroz ovu naviku ćete postati kao meleki. Nečista je i nije sveta religija koja ne podržava saosjećanja prema ljudima i zagadila je put koji je pun ogorčenosti zbog sebičnih želja... Imajte sažaljenja prema svima radi Boga, da bi vam se pokazala milost na nebu. Dođite, i ja ću vas poučiti kako učiniti da vaše svjetlo prevlada nad svim drugim svjetlima. Napustite niski prkos i budite iskreno samilosni prema ljudima, i izgubite se u Bogu.

Ja sam vam došao sa zapovijedi: džihad sabljom završen je od današnjeg vremena pa nadalje, ali se džihad vlastitog čišćenja mora nastaviti; ja ovo ne kažem sam od sebe. Ovo je zaista volja Božija.” I on je spomenuo Časnog Poslanika islama, koji je rekao da će Mesija, kad dođe, dokrajčiti vjerski rat. ‘Prema tome, ja naređujem onima koji su se pridružili mojim redovima da se uzdrže od svih takvih misli, da očiste svoja srca, da njeguju saosjećanje i da imaju sažaljenja prema patnji. Oni trebaju širiti mir na zemlji jer će se samo tako njihova vjera širiti.”

(Britanska vlada i džihad, str. 16-17)

Naše učešće u takvom *džihadu* bez zapreke jeste zato što smo mi u ovom duhovnom sistemu povezani u lanac, čije je vođstvo u ruci Halifata Mesije današnjeg vremena. Odanost koju članovi Zajednice imaju prema Halifatu primorava nas da slijedimo učenje koje je donio Mesih Muhammeda s.a.v.s. To je učenje koje nalaže da poštujemo i ispunjavamo prava koja dugujemo Svemogućem Bogu i Njegovom stvaranju, da porušimo zidove mržnje i da širimo miomiris ljubavi i naklonosti. Kroz isječke koje sam pročitao pred vama svima koji sjedite ispred mene, vi koji ste obrazovani, sada kad sam vas u određenoj mjeri upoznao sa istinskom porukom islama, vi trebate odlučiti za sebe da li islam poučava terorizmu ili miru i sigurnosti. Nije pravo ni pošteno osuditi religiju samo zbog postupaka neke grupe ili nekoliko pojedinaca. Prema tome, tražim od vas da otvoreno govorite radi pravde u svojim pojedinačnim krugovima. To će, također, biti istinski *džihad* s vaše strane, ali to vas, naravno, neće učiniti članom bilo koje *džihad*-organizacije.

Hvala vam što ste me saslušali!

ISTINSKI KONCEPT ISLAMSKOG DŽIHADA

THE TRUE CONCEPT OF ISLAMIC JIHAD

(BOSNIAN)

Ljubav svakome, mržnja nikome!